

Баба-Спаса.

(До това време мълчаливо слуша и, щомъ излиза Динко, въздъхва) Ей на, ей на какво ще стане. Туку тѣй тѣ не влѣзоха въ олтаря.

Бистра.

Нищо нѣма да стане, бабке.

Баба-Спаса.

(Загрижено) Кой знай! Тодоръ си е бащичко. Помня азъ въ Турско избѣсиха за него сума хорица.

Бистра.

Почвамъ да съжелявамъ, че не додохъ на черкова. Бихъ гледала съ радостъ, какъ подсмърчатъ ония!

Мълчание

III

Влиза Еремия, съ весело изражение на лице.

Еремия.

Здравѣй, Бистро! (приближава и се ржува).

Бистра.

(Гледа го либаво) Ти бѣше ли на рѣчъта?

Еремия.

(Като глади съ една ржка коса) Да! — отлично! Никога не вѣрвахъ, че у чича има такава силна — такава стоманена логика! То бѣ огънь и мисълъ!

Бистра.

Колко съжелявамъ!